

Poezija

I bje u ono doba . . . dođe poezija

*da me potraži. Ne znam, ne znam odakle je
banula, iz zime ili iz rijeke.*

Ne znam ni kako ni kada.

*Ne, ne bjehu to glasovi, ne bjehu
riječi, ni tišina,*

*ali zvala me iz jedne ulice,
iz krošnje noći,*

*iznenada, među ostalima,
među žestokim ognjevima,*

*ili dok se vraćah sam,
tamo je stajala bez lica
i dodirivala me.*

*Nisam znao što da kažem, usta mi
nisu znala*

ništa odrediti,

oči mi bijahu slijepe,

a nešto je udaralo u mojoj duši,

groznica ili izgubljena krila,

i ostadoh sam

odgonetajući,

tu opeklinu,

i napisah prvi nejasan redak,

nejasan, bez tijela, čistu

glupost,

čistu mudrost

onoga koji ništa ne zna,

i odjednom vidjeh

očišćeno i otvoreno nebo,

planete,

treptave plantaže,

sjenu probušenu,

izbodenu

strijelama, vatru i cvijeće,

noć koja uspavljuje, svemir.

I ja najsitnije biće,

pijan od goleme ozvjezdane

praznine,

na sliku i priliku

tajne,

osjetih se kao čisti dio

bezdana,

otkotrljah se sa zvijezdama,

srce mi se otisnu s vjetrom.

Poezija

Svjetlost pjesme

*Prolazim gradom bučnim kao obalom pješčanom
gdje plima nosi huk talasa zapjenjenih
a oseka dolazi kao molitva
što dan stišava.*

*Probijam se u šikari ljudstva
i krčim kroz njen orijaški nespokoj
svoju malu stazu obasjanu
svjetlošću pjesme.*

*Šutljiva pjesmo, sjaju unutarnji,
kakvu mi to patnju otkrivaš
u korijenu i u deblu svijeta?
Koji mjesec
iz mračne šume izvest će te
na žala suncu?*

*Stih zrije,
A gorko je sjeme stiha.
Grozna i tiha
sila stihove ije.*

Miroslav Krleža

*Među ljudima je moj put nevidljiv
kao put snova.*

Pjesma je zora

*Pjesma je porod čovjekov. Sanje,
I sjaj, i čežnja, i duboki nemir.
Ona je korak, napor, znanje.
Teška od vida, budna kao svemir.*

...

Povijest pjesme, povijest je čovjeka.

Vesna Parun

Pjesma mrtvog pjesnika

Moj prijatelju, mene više nema.
Al nisam samo zemlja, samo trava.
Jer knjiga ta, što držiš je u ruci,
Samo je dio mene koji spava.
I ko je čita – u život me budi.
Probudi me, i bit ću tvoja java.

Ja nemam više proljeća i ljeta,
Jeseni svojih nemam, niti zima.
Siroti mrtvac ja sam, koji u se
Ništa od svijeta ne može da prima.
I što od svijetlog osta mi života,
U zagrljaju ostalo je rima.

Pred smrću ja se skrib (koliko mogoh)
U stihove. U žaru sam ih kovo.
Al zatvoriš li za njih svoje srce,
Oni su samo sjen i mrtvo slovo.
Otvori ga i ja ću u te prijeći
Ko bujna rijeka u korito novo.

Još koji časak htio bih da živim
U grudima ti. Sve svoje ljepote
Ja ću ti dati. Sve misli, sve snove,
Sve što mi vrijeme nemilosno ote,
Sve zanose, sve ljubavi, sve nade,
Sve uspomene – o mrtvi životu!

Povrati me u moje stare dane!
Ja hoću svjetla! Sunca, koje zlati
Sve čega se takne. Ja topline hoću
I obzorja, moj druže nepoznati.
I zanosa! I zvijezda, kojih nema
U mojoj noći. Njih mi dragi vrati.

Ko oko svjetla leptirice noćne
Oko života tužaljke mi kruže.
Pomozi mi da dignem svoje vjeđe,
Da ruke mi se u čeznuću pruže.
Ja hoću biti mlad, ja hoću ljubiti,
I biti ljubljen, moj neznani druže!

Sav život moj u tvojoj sad je ruci.
Probudi me! Proživjet ćemo oba
Sve moje stihom zadržane sate,
Sve sačuvane sne iz davnog doba.
Pred vratima života ja sam prosjak.
Čuj moje kucanje! Moj glas iz groba!

Dobriša Cesarić

Pjesnici

Pjesnici su čuđenje u svijetu

*Oni idu zemljom i njihove oči
velike i nijeme rastu pored stvari*

*Naslonivši ubo
na čutanje što ih okružuje i muči
pjesnici su vječno treptanje u svijetu*

Antun Branko Šimić

Neki vole poeziju

*Neki, ne baš svi.
Nikako većina, nego tek manjina.
Osim đaka koji moraju
i samih pjesnika.
To bi bilo dva promila.
Neki je vole.
No neki vole i juku s rezancima,
Vole se komplimenti i sujetlomodra
boja.
Voli se stari šal.
Voli se biti u pravu.
Voli se milovati psa.
No poezija, što li je poezija?
Poznat je više nego jedan vatren
odgovor.
A ja ništa o tom ne znam.
Pojma nemam i za to se hvatam
kao za ogradu spasa.*

W. Szymborska

Pjesma nije samo suptilna religija, ona je i neke vrsti kozmička erotika. U činu pjesme nalazi se saznanje svijeta, procesa u neprestanom stvaranju, a stvaralački akt pjesme završni je čin u procesu stvaranja prirode. Ona je sinteza u višoj harmoniji.

Poezija nije samo stvar čuđenja i udivljenja pred prirodom, nego i voljenja, ljubavi, draganja. Poezija je spoznajni čin...Poezija ima etični i religiozni učinak jedne medicine za dušu.

Tin Ujević, Izvori, bit i kraj poezije

Prva pjesma

*Kad je u svom počelu
čovjek
zapjevao prvu pjesmu,
magla se oko njega razila
i pred njim odjednom sinuli
široki i bistri vidici.
Svijet mu se zaodjeo ljepotom
kakvu dotad nije poznavao.
U njegovim očima zasjala
velika radost
i kap je bola kapnula
u njegovo srce.*

Nikola Milićević

Majstore, ugasi svijeću

*Majstore, ugasi svijeću, došla su ozbiljna vremena.
Radije noću broji zvijezde, uzdiši za mladošću.
Tvoje neposlušne riječi mogle bi pregristi uzice.*

*Sadi u vrtu luk, cijepaj drva, pospremaj tavan.
Bolje da nitko ne vidi tvoje oči pune čuđenja.
Takav je tvoj zanat: ništa ne smiješ prešutjeti.*

*Ne uzmogneš li izdržati i jedne noći opet uzmeš pero,
Majstore, budi razuman, ne bavi se proročanstvima,
Pokušaj zapisati imena zvijezda.*

*Ozbiljna su vremena, nikome se ništa ne oprašta.
Samo klauni znadu kako se može izvući;
Plaču kad im se smije i smiju se kad im plač
razara lice.*

Slavko Mibalić

Žedan

*Tražeci se, Poezijo,
u tebi sam se tražio:
razbita zvijezda vode
utopila se u mom biću.
Tražeci te, Poezijo,
u sebi doživjeli brodolom.
Potom sam samo tebe tražio
da bih od sebe pobjegao:
šikara odraza
u kojoj se izgubih!
Ali onda, nakon mnogih vrludanja,
ponovno spazih sebe:
isto lice potopljeno
u istu golotu;
iste vode ogledala
u kojima ne smijem piti;
a na rubu ogledala
isti mrtav od žeđi.*

Octavio Paz

